

Arrest

nr. 278 124 van 29 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ESHAGHZEY
Turnhoutsebaan 314
2110 WIJNEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ESHAGHZEY en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn en kwam het Rijk binnen, samen met haar ouders, op 19 november 2003.

Het is niet betwist dat, na de afwijzing van de asielaanvraag op 11 december 2008, haar ingediende aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ontvankelijk is bevonden en op 23 november 2009 gegrond. De verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Op 14 januari 2010 werd zij in het bezit gesteld van een B-kaart, wat opnieuw gebeurde op 24 december 2014.

De verwerende partij erkent dat de laatst afgegeven B-kaart geldig was tot 23 december 2019, integendeel met wat vermeld staat in de nota met opmerkingen, en stelt ter terechtzitting dat dit een materiële vergissing is.

De verzoekende partij wordt betrap op een winkeldiefstal waar zij in totaliteit vier flessen sterke drank stal uit een Colruytwinkel en een pompstation. In eerste instantie werd de verzoekende partij veroordeeld voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 6 januari 2021, bij verstek gewezen, tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete.

Na verzet heeft deze rechtbank op 9 februari 2022 zijn vonnis hervormd en worden de straffen herleid. De gevangenisstraf wordt niet langer weerhouden en de verzoekende partij wordt veroordeeld tot een werkstraf van 100 uren en tot een geldboete, dit laatste evenwel met uitstel.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 februari 2022 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Met arrest 273 517 van 31 mei 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Tevens op 9 februari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Met arrest 273 518 van 31 mei 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 10 mei 2022, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: T.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Ulaanbaatar

nationaliteit: Mongolië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Ten laste van betrokkene werd reeds meermaals pv opgesteld wegens diefstal (PV's met nummers KO.12.L1.(...)/03, AN.12.LB.(...)/15, AN.12.LB.(...)/17, AN.12.LB.(...)/18, AN.12.LB.(...)/19) en wegens opzettelijke slagen en verwondingen (KO.43.L1.(...)/09, AB.43.(...)/16). Sedert 2017 werd betrokkene niet minder dan 9 keer aangehouden door de politie wegens openbare dronkenschap.

Op 06.01.2021 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden, een straf die na verzet op 09.02.2022 werd omgezet naar een werkstraf van 100 uren. Echter, reeds op 09.05.2022, slechts drie maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis, werd betrokkene alweer in zwaar dronken toestand aangehouden door de politie van Antwerpen.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Uit de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat betrokkene het plegen van deze feiten en het zich herhaaldelijk in staat van openbare dronkenschap begeven met alle overlast dat dit veroorzaakt, blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt.

Hierdoor concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis in januari 2022 bezoek ontving van zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene zou ook een broer en moeder op het grondgebied hebben. Er moet worden gesteld dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en een minderjarig kind (°2011) op het grondgebied heeft. De ex-partner van betrokkene vormt intussen een nieuw gezin met een Belgische partner, die het kind van betrokkene in pleegzorg heeft (zie vonnis jeugdrechtbank Antwerpen dd. 28.04.2020). De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kind als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kind hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden. Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde in België te willen blijven omdat zijn familie hier is en hij al 21 jaar niet meer in Mongolië is geweest. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting gebruik te maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden. Dit heeft hij sinds 2015 niet meer gedaan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 08.05.2015.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Betrokkene legt geen stukken voor die zijn aanwezigheid in het Rijk sinds zijn afvoering staven.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.02.2022 dat hem betekend werd op 09.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting tegen dit bevel indiende geen opschortende werking heeft. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.02.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Ten laste van betrokkene werd reeds meermaals pv opgesteld wegens diefstal (PV's met nummers KO.12.L1.(...)/03, AN.12.LB.(...)/15, AN.12.LB.(...)/17, AN.12.LB.(...)/18, AN.12.LB.(...)/19) en wegens opzettelijke slagen en verwondingen (KO.43.L1.(...)/09, AB.43.(...)/16). Sedert 2017 werd betrokkene niet minder dan 9 keer aangehouden door de politie wegens openbare dronkenschap.

Op 06.01.2021 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden, een straf die na verzet op 09.02.2022 werd omgezet naar een werkstraf van 100 uren. Echter, reeds op 09.05.2022, slechts drie maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis, werd betrokkene in zwaar dronken toestand aangehouden door de politie van Antwerpen. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Uit de veelheid van de door betrokkene gepleegde feiten blijkt dat betrokkene het plegen van deze feiten en het zich herhaaldelijk in staat van openbare dronkenschap begeven met alle overlast dat dit veroorzaakt, blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt.

Hierdoor concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.02.2022 dat hem betekend werd op 09.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting tegen dit bevel indiende geen opschortende werking heeft. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.02.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Mongolië omdat hij al 21 jaar in België woont en hier al zijn familie heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Mongolië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het

grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.02.2022 dat hem betekend werd op 09.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting tegen dit bevel indiende geen opschortende werking heeft. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.02.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

2.2. Voor zover verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, wordt opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet-ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Omdat de middelen samenhangen, worden deze gezamenlijk besproken.

De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Eerste middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt DVZ een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat DVZ zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing DVZ kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

De beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten werd door DVZ genomen op basis van volgende gronden:

1. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum, noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Verzoeker heeft sinds 2009 wettig verblijf gekend op basis van artikel 9ter Vw. Hij kreeg een B kaart geldig gedurende 5 jaar. (stuk 12) Op 18 oktober 2013 werd verzoeker ambtelijk geschrapt. Op 12 februari 2014 werd hij terug uitgenodigd om een nieuwe B kaart van 5 jaar te krijgen. Ook deze heeft hij ontvangen. (stuk 13).

In eind 2019 verliep zijn B kaart en moest deze terug vernieuwd worden. Begin 2020 begon de coronapandemie en werd het heel lastig om een afspraak te bekomen zodoende de verblijfsdocumenten te vernieuw. Verzoeker had op dat moment ook geen vast adres meer en verbleef bij zijn ouders. Hij probeerde zijn administratieve situatie terug in orde te brengen maar dit ging zeer moeizaam door de gevolgen van de corona pandemie.

DVZ haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker sinds 2015 geen wettig verblijf kent in België. Dit is niet het geval. Hij had een geldige B kaart tot eind 2019. Deze verliep dan en heeft het sindsdien niet meer kunnen vernieuwen omdat hij toen geen officieel adres meer had en door de gevolgen van de corona pandemie. Verder haalt DVZ aan dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd die zijn aanwezigheid in het Rijk sinds zijn afvoering staven. Verzoeker heeft hiertoe helemaal geen kans gehad om stukken voor te leggen. Hij zat in de gevangenis en het formulier inzake her hoorrecht werd met de terugkeer begeleider ingevuld. Deze stukken worden nu wel gevoegd. Cliënt gedurende 2015 tot 2021 gewerkt. Hij legt hiervan loonfiches en individuele rekeningen van voor. Dit toont ook aan dat hij het land nooit heeft verlaten en dus altijd in België verbleef. Dit toont ook aan dat hij wettig verblijf had. (stuk 14)

Al deze elementen dienden door DVZ onderzocht te worden wat niet gebeurd is. DVZ is aldus niet zorgvuldig en redelijk te werk gegaan.

2. Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde kunnen schaden.

DVZ verwijst naar een aantal PV die de afgelopen jaren lastens verzoeker zouden zijn opgesteld wegens diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen en openbare dronkenschap.

Daarnaast verwijst men ook naar een veroordeling die verzoeker Op 6 januari 2021 e een opgelopen van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor gewone diefstal als dader of mededader.

Allereerst gaan het hier om een aantal PV's waarnaar men verwijst zonder dat er sprake zou zijn van een effectieve veroordeling.

De enige veroordeling die opgelopen is geweest is die van 6 januari 2021 bij verstek waartegen verzoeker verzet heeft aangetekend en die in graad van de verzetprocedure omgevormd is naar een werkstraf van 100 uur.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat DVZ overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Op 9 februari 2022 had DVZ al reeds een gelijkaardige beslissing genomen waarin men verwees naar exact dezelfde gronden. Verzoeker had hiertegen beroep aangetekend voor uw Raad. Die zaak kwam op 3 mei voor de RVV ter behandeling. Tot op vandaag werd hierin nog geen uitspraak in gedaan. Het is niet serieus te noemen dat er op 3 maanden tijd eenzelfde beslissing wordt genomen door DVZ terwijl er al reeds een gelijkaardig dossier hangende is. Dit is pure pesterij.

3.

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" en "dwingende redenen van openbare orde". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn.

Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C- 165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. Het komt de Staatssecretaris dan ook toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30).

Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van récidivé kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29).

Men kan duidelijk stellen dat er in hoofdte van verzoeker geen actueel bedreiging tot het stellen van crimineel gedrag bestaat. Verzoeker is slechts een maal veroordeeld voor gewone diefstal. Dit betrof het diefstal van een aantal flessen sterke drank. Verzoeker wenst te benadrukken dat dit plaatsvond gedurende een van zijn dieptepunten in zijn leven. Hij had in die periode een drankprobleem en greep naar de fles. Daarnaast is het van belang om voor ogen te houden dat de feiten plaatsvonden in 2019. Dit is ondertussen 3 jaar geleden. Het betreft dus absoluut geen actuele bedreiging meer.

Verweerster stelt dus onterecht dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijf rechtvaardigen en zelfs vereisen. Indien verzoeker nog altijd een reëel en ernstig en actueel gevaar zou hebben gevormd dat had hij geen werkstraf opgelegd van de rechtbank, wat een gunst betreft. De rechtbank haalt zelf het volgende aan: " De rechtbank is van oordeel, naar de sociale reclassering van beklaagde toe, een autonome werkstraf" zoals hierna bepaald gepast is." (stuk 11)

Verzoeker betreft een brave burger die eenmaal een misstap heeft begaan. Hij heeft jarenlang gewerkt, heeft belastingen betaald. Hieruit kan onmogelijk afgeleid worden dat hij een actueel en ernstig gevaar betreft voor de openbare orde.

DVZ verwijst naar een aantal PV's zonder enige grondslag van een veroordeling waaruit zou blijken dat hij effectief zich schuldig zou hebben gemaakt aan die feiten. Daarnaast wordt er verwezen naar het feit dat hij recentelijk in een zwaar dronken toestand werd aangehouden. Zelfs als dit het geval zou geweest zijn, is het niet serieus te noemen om dit gelijk te stellen aan een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker heeft geen misdrijven begaan die de openbare orde zouden kunnen schaden.

Dit middel is dan ook gegrond

Tweede middel ter ondersteuning van de vernietiging van de bestreden beslissing : Schending van art. 74/11 van de vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd. Er wordt op 1/4de van een pagina een korte motivering gegeven waarom verzoeker geen ernstige belangen zou hebben in België. Er wordt kort verwezen naar de aanwezigheid van zijn ouders en broer en de aanwezigheid van zijn minderjarig zoontje waarmee hij via sociale media kanalen contacten kan onderhouden. Men gaat hier heel licht over. Dit is niet ernstig en schendt de motiveringsplicht.

Daarnaast wordt er iets kort aangehaald over de veroordeling die hij heeft opgelopen voor feiten van gewone diefstal. Men stelt dat dergelijke feiten bijzonder traumatiserend zijn voor slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoelens van de burgers. Indien men dit grondig had onderzocht had men vastgesteld dat deze diefstal op basis van camerabeelden van een tankstation werd vastgesteld. Er is absoluut niets traumatiserend gebeurd. Daarnaast heeft men zelfs niet onderzocht wat de uitspraak was van het vonnis bij verzet. Indien men dit had nagekeken had DVZ wel vastgesteld dat de straf was omgezet in een werkstraf, wat een gunst voor de rechtbank betreft. Dit zou dan ook afdoende aantonen dat hij geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid.

Daarnaast wordt er verkeerdelijk aangehaald dat hij sinds 2015 geen verblijfstitel zou hebben. Men veronderstelt dat hij het land zou hebben verlaten en dat hij geen stukken voorgelegd om het tegendeel te bewijzen. Verzoeker werd zelfs niet de mogelijkheid geboden om stukken voor te leggen.

Dit middel is dan ook gegrond.

Derde middel: Schending van artikel 8 EVRM

Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een ontoelaatbare inmenging vormt in het privé en gezinsleven van verzoeker . En dat de bestreden beslissing gevoerde onderzoek niet kan beschouwd worden als afdoende in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft naast zijn ouders en broer in België, tevens een minderjarige zoon van 11 jaar. DVZ tracht in de summiere motivering een schijn te geven dat verzoeker helemaal niet bekommerd is om zijn zoontje. Dit is alles behalve de waarheid. Het klopt dat het zoontje gedomicilieerd is bij de moeder maar er dient benadrukt te worden dat verzoeker voordien jarenlang alleen voor zijn zoontje had gezorgd, toen de moeder gerepatriëerd werd naar Mongolië. Bovendien is er een verblijfsregeling uitgewerkt waarbij het zoontje om het weekend naar zijn vader gaat. (stuk 15). Verzoeker heeft een zeer goede relatie met zijn zoontje. Hij is gekend op de school van zijn zoontje (stuk16) Hij is altijd aanwezig geweest in zijn leven. (stuk 17).

DVZ haalt aan dat artikel 8 EVRM niet geschonden wordt aangezien er contacten kunnen worden onderhouden via sociale media kanalen en het internet alsook een eventueel bezoek van het kind naar het land van herkomst. Dit is absoluut absurd. Het zoontje is 11 jaar. Hij heeft altijd de aanwezigheid van zijn vader gehad en heeft de verder aanwezigheid van zijn vader nodig. Deze banden zouden bij terugkeer worden verbroken aangezien de moeder een ander partner heeft en niet de nodige moeite zal doen om deze contacten te laten verder zetten.

Alle familieleden van verzoeker wonen in België. Hij heeft niemand in Mongolië. Bij terugkeer zou dit een volledige isolement in hoofde van verzoeker betekenen.

Bij het maken van een redelijke afweging dient DVZ rekening te houden met de aard en de ernst van de inbreuken, met de duur van het verblijf, met de banden, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het is duidelijk dat DVZ bij het nemen van de beslissing geen redelijke afweging heeft gemaakt. Bij de afweging wordt er door DVZ onvoldoende rekening gehouden met deze elementen. Ze worden kort aangehaald in de bestreden beslissing maar ze gaat er vrij lichtzinnig over.

De overheid heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie en de belangen terzake af te wegen. Zij had dienen te onderzoeken dat de bestreden handeling niet een aantasting zou kunnen zijn van een fundamenteel recht dat beschermd is door internationale juridische instrumenten waardoor België gebonden is, namelijk artikel 8 EVRM, omwille van zijn vaderschap ten aanzien van zijn kind.

Zij liet dit na.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie met het minderjarig kind in. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zijn kind blijkt reeds uit bovenstaande.

Door de beslissing het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar zal de band die verzoeker opbouwde met zijn kind teniet gedaan worden. Het hoger belang in hoofde van het kind wordt door een uitwijzing niet gerespecteerd.

Het minderjarig kind van verzoeker, heeft er belang bij zijn vader te kennen, dat kan niet betwist worden. Hij wilt ook bij hun vader zijn. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij zijn kind steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld. Ook de relatie met de moeder verloopt goed en vlot. Ook de moeder werkt mee aan het ondersteunen van de vader-kind relatie en moedigt contacten tussen beiden aan.

Ook het belang van de kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd

De stelling dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn kinderen en dat aldus de uitwijzing en het inreisverbod niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de uitwijzing van een ouder die wel met zijn

kinderen samenwoont, kan niet weerhouden worden in huidig geval. Er is een verblijfsregeling uitgewerkt waarbij het kind twee weekend per maand bij verzoeker verblijft.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

“ Volgens artikelen 74/11 en 74/13 vreemdelingenwet moet het bestuur rekening houden met de persoonlijke en gezinssituatie (artikel 8 EVRM en art. 22 GW) van de betrokkene alvorens een verwijderingsbeslissing met inbegrip van een inreisverbod van een bepaalde duur te nemen, daar een billijk evenwicht moet worden gezocht tussen de belangen die op het spel staan. Het is in casu absoluut misplaatst en onevenredig twee jonge adolescenten gedurende 8 lange jaren de aanwezigheid van hun vader te ontfangen.”

- EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

“ De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland.”

Dit middel is dan ook gegrond.”

3.2. Vooreerst dient acht te worden geslagen op de inhoud van het arrest 273 517 van 31 mei 2022 waarbij de Raad het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten vernietigt.

De volgende motieven van voormeld arrest kennen kracht van gewijsde:

“2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Gelet op de gevoerde inhoudelijke kritiek, samen gelezen met de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

2.4. De verzoekende partij stelt onder meer dat zij sinds 2009 legaal verblijf had tot zij haar laatste B-kaart diende te vernieuwen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een B-kaart had, maar op 18 oktober 2013 ambtshalve werd afgevoerd. Met schrijven van 12 februari 2014 wordt de stad Antwerpen verwittigd dat aan de verzoekende partij een nieuwe B-kaart mag afgeleverd worden met als geldigheidsdatum de dag van de aflevering. Uit de handtekening van de verzoekende partij blijkt dat deze in het bezit is gesteld van de nieuwe B-kaart op 24 december 2014. Na het verloop van deze B-kaart (volgens de gegevens waarover de Raad beschikt op 23 december 2019 en bevestigt ter terechtzitting) deed de verzoekende partij niet het noodzakelijke om een hernieuwing te vragen. De verzoekende partij wijt dit aan de coronapandemie en haar drankprobleem op dat ogenblik. De verzoekende partij stelt correct dat de bestreden beslissing verkeerdelijk voorhoudt dat zij illegaal in het land verblijft sedert 2015.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een gebrekkig onderzoek ook omdat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij geen bewijsstukken voorlegt ter staving van haar verblijf in België sedert 2015. Daargelaten de vaststelling dat in de vragenlijst ter uitoefening van het hoorrecht de verzoekende partij hieromtrent geenszins werd gevraagd en de vaststelling dat de verzoekende partij verklaarde al 21 jaar in België te verblijven, houdt de bestreden beslissing verkeerd voor dat geen element ter staving van het verblijf van de verzoekende partij voorhanden is. Immers, de door de Dienst Vreemdelingenzaken geschreven brief van 12 februari 2014 spreekt dit tegen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat het wachtregister stelt dat op 7 januari 2015 een B-kaart voorhanden was, geldig tot 23 december 2019 (zie tevens supra).

De verzoekende partij betwist niet dat zij winkeldiefstal pleegde (concreet volgens het administratief dossier vier flessen sterke drank), maar meent dat niet concreet werd onderzocht of er nog een actueel gevaar bestaat voor het kunnen schaden van de openbare orde. Zij wijst erop dat het correctionele vonnis van 6 januari 2021, waarop de bestreden beslissing steunt, achterhaald is. De correctionele rechtbank heeft dit bij verstek uitgesproken vonnis, na het aangetekende verzet, hervormd en de bestraffing is niet langer een gevangenisstraf van acht maanden, maar een werkstraf van 100 uren, dit naast een geldboete. Uit het administratief dossier blijkt dat dit correct is en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het hangende verzet dat de verzoekende partij aantekende. Het staat de verwerende partij vrij de bestreden beslissing te nemen vooraleer een uitspraak op verzet voorhanden is; evenwel dient de Raad rekening te houden met de kracht van gewijsde van het correctionele vonnis van 9 februari 2022, dat ook voorhanden is in het administratief dossier. Dienaangaande stelt de correctionele rechtbank dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Deze rechtbank preciseert dat winkeldiefstallen een ware plaag vormen en geenszins kunnen getolereerd worden. De correctionele rechtbank stelt ook dat “gelet op de kans op verbetering en maatschappelijke re-integratie zal de rechtbank de op te leggen boete met uitstel opleggen” en “De hierna bepaalde bestraffing beantwoordt het best aan de preventieve en repressieve doeleinden van de straf”.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij geen ernstige werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de samenleving gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing kon genomen worden louter op basis van het illegale verblijf en dat de bestreden beslissing niet stelt dat de gedragingen de openbare orde schaden, maar wel geacht worden de openbare orde te kunnen schaden (de Raad onderlijnt).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het motief, dat dergelijke gepleegde feiten bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers, niet correct is, kan deze stelling in dit geval gevolgd worden. Enig traumatiserend effect blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier, al evenmin enig gevaar voor de andere burgers dan het leed aan de vennootschap die de winkels beheert. Ondanks het gegeven dat een winkeldiefstal, zelfs van slechts vier flessen sterke drank, ernstige strafrechtelijke inbreuken zijn, heeft de correctionele rechtbank een re-integratie en een sociale reclassering al zeker niet uitgesloten, wel integendeel. Evenmin blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat een traumatiserend gedrag in hoofde van de verzoekende partij zich voordeed.

Een en ander dient in het licht van artikel 8 van het EVRM onderzocht te worden. Artikel 8 van het EVRM primeert boven de Vreemdelingenwet en aldus boven artikel 7 eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet."

3.3. De Raad herneemt deze motieven met dien verstande dat de verwerende partij thans wel rekening hield met de strafvermindering tot 100 werkuren door de correctionele rechtbank en dat de bestreden beslissing verwijst naar een aantal Pv's van diefstal en dronkenschap ("opgesteld wegens diefstal (Pv's met nummers KO.12.L1.(...)/03, AN.12.LB.(...)/15, AN.12.LB.(...)/17, AN.12.LB.(...)/18, AN.12.LB.(...)/19) en wegens opzettelijke slagen en verwondingen (KO.43.L1.(...)/09, AB.43.(...)/16)", evenwel daterend van voor de correctionele rechtbank van Antwerpen van 9 februari 2022. Deze processen-verbaal bevinden zich niet in het administratief dossier, wat de advocaat van de verwerende partij bevestigt ter terechtzitting. Aan de hand van de nummering van deze Pv's, opgesomd in de bestreden beslissing, blijkt dat deze alleszins handelen over feiten die dateren van ruim voor het kwestieuze vonnis, waarvan de meest recente van 2019. Verder verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker op 9 mei 2022, na de uitspraak van de correctionele rechtbank, opnieuw in zware dronkenschap is aangetroffen. Dit PV bevindt zich in het administratief dossier waaruit blijkt dat een kort verhoor plaats vond nadat de verzoekende partij in dronken toestand is aangetroffen. Ten overvloede: het blijkt niet of de verzoekende partij nog dronken was bij het gehoor of niet. Wel mailt de politie naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 mei 2022 om 10.37 uur dat de verzoekende partij "wankel op de benen staat en in dronken toestand lijkt". Uit deze mail blijkt dat de oorspronkelijke gevangenneming voortvloeit door een seining van een bevel tot gevangenneming dat al was uitgevoerd. De seining vloeide ook voort uit de verwijderingsmaatregel en het gegeven inreisverbod, dat op 31 mei 2022 door de Raad werd vernietigd.

De verwerende partij leidt uit het voorgaande af dat de verzoekende partij een gevaarlijke persoonlijkheid heeft en belangrijke materiële schade toebrengt aan de slachtoffers. Volgens de bestreden beslissing betekent dit gedrag een gevaar voor de rust en handhaving van de openbare orde. De bestreden beslissing stelt dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De opsomming van de Pv's, gegeven in de bestreden beslissing, zijn niet voorhanden in het administratief dossier zodat de Raad hiermee geen rekening kan houden. De advocaat van de verwerende partij bevestigt dit ter terechtzitting, na contactname met de verwerende partij. Op dat vlak kan de Raad zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen omdat het hem niet gekend is welke de aard en de ernst van feiten zijn die aan de grondslag liggen.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij geen ernstige werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de samenleving gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing kon genomen worden louter op basis van het illegale verblijf en dat de bestreden beslissing niet stelt dat de gedragingen de openbare orde schaden, maar wel geacht worden de openbare orde te kunnen schaden (de Raad onderlijnt).

3.4. Met het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij ervoor gekozen om het arrest (met nr. 273 517 van 31 mei 2022) van de Raad niet af te wachten. De Raad vernietigde het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2022.

Met betrekking tot het onderzoek dat aan de verwerende partij wordt opgelegd in functie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet over onder meer het gezins- en familieleven herhaalt de bestreden beslissing in wezen de motieven van het vernietigde bevel van 9 februari 2022.

In voormeld arrest heeft de Raad benadrukt (zie ook citaat onder punt 3.2.) dat de verzoekende partij al 21 jaar in België verbleef en over een verblijfstitel beschikte, geldig tot 23 december 2019. Verwerende partij bevestigde dit feitelijk gegeven ter terechtzitting op 3 mei 2022.

Verder herneemt de Raad de redenering van het arrest 273 517 waarin gesteld wordt:

“2.6. De bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij vader is van een minderjarig Belgisch kind (geboren op 14 december 2011) uit de relatie van zijn ex-partner. Uit het vonnis van de jeugdrechtbank te Antwerpen (in het administratief dossier voorhanden) blijkt dat op 2 april 2020 het kind van de verzoekende partij is toevertrouwd aan B.C. met begeleiding door pleegzorg tot 14 december 2024 (wellicht huidige partner van de moeder van het kind) en dat beide ouders gekend waren zonder verblijfplaats. Voorts blijkt dat de jeugdrechtbank voordien voorzag op 23 mei 2019 het kind toe te vertrouwen aan de ouders van de verzoekende partij, die toen als pleegouders fungeerden. Eveneens blijkt dat de verzoekende partij heeft samengewoond met het kind in een verder verleden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij thans niet meer samenwoont met haar zoon, maar wel gedurende verschillende jaren de zorg heeft gedragen van het kind. De moeder (met wie de verzoekende partij gehuwd was op 22 augustus 2011) had België vrijwillig verlaten op 17 september 2012 met het kind en heeft visumaanvragen (type C) tevergeefs ingediend. Een aanvraag om het kind opnieuw in te schrijven werd op 12 februari 2014 aangevraagd en op 1 oktober 2015 ingeschreven op het adres van de vader van de verzoekende partij. Het kind is gerechtigd op een onbeperkt verblijf in België. Er blijkt niet dat een synthesenota ter onderzoek van artikel 74/13 voorhanden is in het administratief dossier. Wel bestaat een synthesenota over de moeder van het kind.

De verwerende partij moet in de bestreden beslissing niet motiveren omtrent maar wel een verplicht onderzoek voeren naar artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij gaf duidelijk te kennen dat zij wil zorgen voor haar kind en zij al 21 jaar in België verblijft.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, zelfs niet het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59), waar in dit geval geen sprake van is nu de verzoekende partij nog het ouderlijk gezag heeft (het tegendeel blijkt niet uit het administratief dossier) en volgens haar een regelmatig omgangsrecht met het kind heeft.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind, geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland § 60).

Het niet samenwonen met het kind staat het bestaan van een gezinscel niet in de weg.

Het Hof besteedt in het kader van artikel 8 van het EVRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof zelfs in het kader van een fair balance-test:

“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and

X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight."

En verder:

"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120).

Ook in het kader van de proportionaliteit van de genomen maatregel wordt veel waarde gehecht aan het hoger belang van het kind: *"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, darren Omoregie et autres, précité, § 66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention."* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij afdoende werd gehoord over haar relatie met het kind en aan haar werd toegestaan haar verdediging uit te oefenen in het kader van een verwijderingsmaatregel, meer bepaald in het kader van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verwerende partij stelt dat geen rekening gehouden mag worden met stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd, impliceert het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Dit stuk kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen, zoals die zijn verwoord in het verhoorrapport. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is genomen dezelfde dag toen de verzoekende partij werd gehoord, en dat de verzoekende partij aldus geen kans heeft gekregen om bewijsstukken bij te brengen in het kader van haar omgangsrecht met het kind. Het correctionele vonnis van 9 februari 2022 dateert van dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing. In dit geval heeft de verzoekende partij wel degelijk te kennen gegeven dat zij wil zorgen voor het kind.

Daargelaten de voorgelegde stukken, gaat de verwerende partij tekort door de bocht met haar stelling dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met het kind en dat hierdoor niet eenzelfde impact bestaat voor het kind temeer niet uitgesloten is dat het kind de verzoekende partij kan bezoeken in Mongolië of contacten kan onderhouden via internet of telefoon.

Ook in de nota met opmerkingen wordt het niet samenwonen benadrukt zodat volgens de verwerende partij de impact van de bestreden beslissing relatief "beperkt blijft". Deze stelling is niet onderbouwd op grond van concrete gegevens en komt de Raad kennelijk onredelijk voor en is in elk geval niet afdoende onderzocht. Het eventuele tijdelijke karakter speelt minder dan gebruikelijk omdat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar tijdens een periode waar de nabije omgeving van de vader in dit geval een cruciale rol kan spelen enerzijds en anderzijds tussen Mongolië en België de afstand groot is."

Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij daags na het nemen van de bestreden beslissing op 11 mei 2022 (!) werd gehoord maar de meeste vragen betrekking hadden op redenen van asiel, hetzij omtrent artikel 3 van het EVRM, maar op geen enkele wijze werd gehoord over de aard en intensiteit van de relatie tussen de verzoekende partij en het kind (geboren op 14 december 2014). Nochtans was aan de ondervrager een vragenlijst bezorgd waar de vragen vooraf afgedrukt/ingetypt waren, ook over de emotionele band met het kind. De verzoekende partij voegde toe dat zij elk weekend een afspraak heeft met het kind. Het administratief rapport dat de politie opstelde naar aanleiding van de dronkenschap op 9 mei 2022 is uiterst summier.

Het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM is niet onderzocht door de verwerende partij terwijl de verzoekende partij aantoonde dat zij 21 jaar in België verblijft en aldus zeer lang in het Rijk verblijft. De verzoekende partij brengt fiches 281.10 van 2020 en 2011 bij en kopieën van de individuele rekeningen van onder meer 2018 en de gevolgde cursussen in 2007, en zij heeft aangetoond dat haar B-kaart geldig was tot 23 december 2019. Met schrijven van 12 februari 2014 werd de stad Antwerpen verwittigd dat aan de verzoekende partij een nieuwe B-kaart mag afgeleverd worden met als geldigheidsdatum de dag van de aflevering. Uit de handtekening van de verzoekende partij blijkt dat deze in het bezit is gesteld van de nieuwe B-kaart op 24 december 2014.

Na het verloop van deze B-kaart (volgens de gegevens waarover de Raad beschikt op 23 december 2019 en bevestigd ter terechtzitting) deed de verzoekende partij niet het noodzakelijke om een hernieuwing te vragen. De Raad leidt hieruit af dat de verzoekende partij over een legaal verblijf beschikte vanaf haar aankomst tot 23 december 2019. Dienaangaande merkt de verzoekende partij juist op dat zij niet de kans had stukken over te leggen, ten overvloede omdat het gehoor plaats vond daags na het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verblijft sedert 19 november 2003 samen met haar ouders in het Rijk en heeft aldus een zeer lang verblijf in België. De verzoekende partij heeft een minderjarig kind en toont aan dat er effectieve daadwerkelijke banden bestaan tussen haar en het kind. Het gehoor was laattijdig en heeft geen half uur geduurd. Vragen naar de aard en de band met het kind en de intensiteit werden niet gesteld en de verzoekende partij had evenmin de mogelijkheid hierover stukken bij te brengen. Het blijkt niet dat het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM grondig is gebeurd terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het ook nodig achtte artikel 8 van het EVRM te bespreken (ook gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel).

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat: *“In dit verband merkt de gemachtigde op dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven bestaat tussen een kind en zijn ouder(s). Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van gezinsleven vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is van bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact”*, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hierover geen vragen stelde terwijl zij wist dat er van een minderjarig kind sprake was.

Zoals de verwerende partij voorhoudt, zal de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden toont de verwerende partij niet aan.

De verzoekende partij voert terecht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenlezing met artikel 8 EVRM aan. De Raad acht het kennelijk onredelijk uit het niet samenwonen met het kind te besluiten dat de toepassing van artikel 8 EVRM niet speelt terwijl geen enkele verdere vraag tijdens het laattijdig gehoor wordt gesteld naar de intensiteit en de afhankelijkheidsbanden tussen de verzoekende partij en het kind.

De verzoekende partij stelt correct in het tweede middel dat de bestreden beslissing verkeerd meldt dat zij sedert 2015 niet over een verblijfstitel beschikte. Op dat vlak is de feitenvinding niet juist. Evenmin werd de emotionele band van de verzoekende partij met het kind onderzocht.

De bestreden beslissing bevat in essentie een herhaling van het vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2022 zonder enig nieuw onderzoek over het belang van het kind in het kader van artikel 8 van het EVRM zodat het geciteerde uit het voormeld arrest volledig hernomen wordt.

3.5.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende op:

"6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

In dit verband merkt de gemachtigde op dat in beginsel vanaf de geboorte een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven bestaat tussen een kind en zijn ouder(s). Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van gezinsleven vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Deze factoren omvatten de aard en duur van de relatie van de ouders, en in het bijzonder of zij de geboorte van een kind hadden gepland; de vraag of de vader het kind na de geboorte heeft erkend; de vraag of er sprake is van bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en het regelmatig karakter van het contact (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30: "Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties (Kroon and Others v. the Netherlands, 27 October 1994, § 30, Series A no. 297-C). Such factors include the nature and duration of the parents' relationship, and in particular whether they had planned to have a child; whether the father subsequently recognised the child as his; contributions made to the child's care and upbringing; and the quality and regularity of contact (see Kroon, cited above, §30; Keegan v. Ireland, 26 May 1994, § 45, Series A no. 290; Haas v. the Netherlands, no. 36983/97, § 42 ECHR 2004-I and Camp and Bourimi v. the Netherlands, no. 28369/95, § 36, ECHR 2000-X).").

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gu 'l/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kan niet als dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet samenwoont met zijn zoon E. van 11 jaar, hij heeft onbeperkt verblijf in België. Het minderjarig kind woont bij zijn moeder en haar Belgische partner, de heer C. B., die tevens het minderjarig kind van verzoeker in pleegzorg heeft, hetgeen vastgelegd is in het vonnis van de Jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 28.4.2020.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de uitgewerkte verblijfsregeling mbt zijn zoon E., dit betreft geen officieel stuk en gemachtigde kan geen rekening houden met dit toegevoegde stuk.

Er kan niet van de verwerende partij worden verwacht dat zij rekening houdt met informatie en stukken die niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekende partij laat na in zijn verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.”

3.5.2. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet een beslissing is, genomen aangaande een gedane aanvraag, maar een verwijderingsmaatregel betreft zodat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in acht moet nemen.

De verwerende partij erkent dat tussen een ouder en diens kind vanaf de geboorte een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven en slechts uitzonderlijk als verbroken kan worden beschouwd. Zij meent evenwel dat door middel van het verzoekschrift niet afdoende is aangetoond welke dermate hecht effectief beleefd gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar kind, terwijl zij anderzijds de toegevoegde stukken aan het verzoekschrift niet wil aanvaarden.

De Raad wijst erop dat in het administratief dossier wel degelijk stukken voorhanden zijn die wijzen op het effectief beleven van een band tussen de verzoekende partij en het kind.

Uit het vonnis van de jeugdrechtbank te Antwerpen (in het administratief dossier voorhanden) blijkt dat op 2 april 2020 het kind van de verzoekende partij is toevertrouwd aan B.C. met begeleiding door pleegzorg tot 14 december 2024 (wellicht huidige partner van de moeder van het kind) en dat beide ouders gekend waren zonder verblijfplaats. Voorts blijkt dat de jeugdrechtbank voordien voorzag op 23 mei 2019 het kind toe te vertrouwen aan de ouders van de verzoekende partij, die toen als pleegouders fungeerden. Eveneens blijkt dat de verzoekende partij heeft samengewoond met het kind in een verder verleden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij thans niet meer samenwoont met haar zoon, maar wel gedurende verschillende jaren de zorg heeft gedragen over het kind. De moeder (met wie de verzoekende partij gehuwd was op 22 augustus 2011) had België vrijwillig verlaten op 17 september 2012 met het kind en heeft visumaanvragen (type C) tevergeefs ingediend. Een aanvraag om het kind opnieuw in te schrijven werd op 12 februari 2014 aangevraagd en op 1 oktober 2015 ingeschreven op het adres van de vader van de verzoekende partij. Het kind is gerechtigd op een onbeperkt verblijf in België.

Er blijkt niet dat een synthesesnota ter onderzoek van artikel 74/13 voorhanden is in het administratief dossier. Wel bestaat een synthesesnota over de moeder van het kind.

De verwerende partij moet in de bestreden beslissing niet motiveren omtrent maar wel een verplicht onderzoek voeren naar artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij gaf duidelijk te kennen dat zij wil zorgen voor haar kind en zij al 21 jaar in België verblijft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij afdoende werd gehoord over haar relatie met het kind en aan haar werd toegestaan haar verdediging uit te oefenen in het kader van een verwijderingsmaatregel, meer bepaald in het kader van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verwerende partij stelt dat geen rekening gehouden mag worden met stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd, impliceert het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Dit stuk kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen, zoals die zijn verwoord in het verhoorrappport. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing is genomen daags voordat de verzoekende partij werd gehoord, en dat de verzoekende partij aldus geen kans heeft gekregen om bewijsstukken bij te brengen in het kader van haar omgangsrecht met het kind, waarover de verzoekende partij zelfs niet werd ondervraagd maar wel aangaf dat zij geregeld omgangsrecht heeft met het kind. De verwerende partij kan niet verwijzen naar de wederkerige zorgvuldigheidsplicht als zij de verzoekende partij niet de kans geeft om stukken bij te brengen. Bijgevolg worden de stukken, gehecht aan het verzoekschrift, over het kind door de Raad aanvaard. De moeder van het kind bevestigt de effectieve relatie tussen de verzoekende partij en het kind. Uit de voorgelegde foto's blijkt dat de verzoekende partij gedurende verschillende levensjaren van het kind samen met het kind was. Uit geen element kan afgeleid worden dat het vermoeden van een bestaande gezinscel tussen de verzoekende partij en het kind ontkracht wordt. De verwerende partij weerlegt dit vermoeden van de bestaande band tussen kind en de verzoekende partij niet en geeft niet weer welke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn om deze band, dat een vermoeden van “gezinscel” is, te verbreken (eigen onderlijning).

De Raad verwijst naar het geciteerde onder punt 3.4.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris moet zich afdoende informeren voor het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.6. In de hierboven beschreven mate zijn de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM, geschonden.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van de middelen behoeven bijgevolg geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN